

methode van HINSELMANN, die een vroege herkenning van kanker der portio vaginalis tracht na te streven met de colposcoop, waarmee hij bij 10-voudige vergroting en sterke verlichting het slijmvlies in de omgeving van het ostium uteri onderzoekt 1). (TH. RUST, *Schweiz. med. Woch.*, no. 34, 1947).

E. SLUITER

INGEZONDEN

De redactie behoudt zich voor, ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken, zo nodig enige bekorting aan te brengen

ARTSEN NAAR INDIË

Op bl. 3165 van dit *Tijdschrift* van 1 November 1947 komt voor een Ingezonden stuk van den med. cand. H. J. VAN HEYST: *Artsen naar Indië*. Met zijn betoog, dat wij geen buitenlandse artsen moeten werven voor het werk, dat wij, Nederlandse artsen, in Indië moeten doen, ben ik het eens. Niet echter met zijn oratio pro domo: dan hebben wij later in Indië minder kansen. Hij ziet hier voorbij, dat verre boven de angst voor toekomstige moeilijkheden voor de artsen het grote belang van Nederland gaat.

Nederland heeft nu meer dan ooit artsen in Indië nodig. In een paar vergaderingen aan dit onderwerp gewijd, waarin generaal dr. F. DAUBANTON, Insp. Gen. Dienst Kon. Landmacht, ons allen diep wist te doordringen van de grote behoefte aan artsen, zowel voor de Nederlanders als voor de Inheemsens (en vooral voor de laatsten) werd het mij duidelijk, dat de Nederlandse arts een lauwheid aan den dag legt, die onbegrijpelijk is. Onmisbaarheid (?), kleine afwijkingen worden uitgebuit om toch maar niet te worden uitgezonden.

Het is van harte te hopen, dat bij voorbeeld hoofden van ziekenhuizen inzien, dat zij verplicht zijn zich te behelpen met een veel minder aantal assistenten. Vroeger kon dit, nu *moet* het, gezien de hoge nood die er in Indië bestaat.

Wij Nederlanders hebben nog steeds een plicht te vervullen jegens de bewoners van Indië, een plicht die los is van elke politieke overtuiging.

Nederlandse artsen, kent Uw plicht!

Amsterdam, 4 November 1947

D. VAN CAPPELLEN

MENINGITIS CEREBROSPINALIS

Naar aanleiding van het artikel van collega KLEIN (*N. T. v. G.* 1947, IV, blz. 2998), zou ik de volgende opmerking willen maken. Er wordt geschreven, dat bij de meningococcusmeningitis één diagnostische lumbale punctie voldoende is en dat verdere puncties, dank zij de chemotherapie, overbodig zijn. Dit laatste lijkt mij onjuist en misleidend. Ten eerste is de beoordeling van het liquorsediment volgens GRAM, niet steeds overtuigend, vooral ter beoordeling van meningococci en is een kweek zeker niet overbodig om vergissingen uit te sluiten. Met de door collega KLEIN beschreven werkwijze kunnen menginfecties over het hoofd worden gezien. Latere puncties zijn mijns inziens ook nodig, omdat het soms voorkomt, dat de meningococcus niet reageert op sulfatherapie alleen, zodat men alsnog tot penicilline moet overgaan. Alleen op de klinische gegevens afgaan zoals temperatuur en meningeale verschijnselen, is gevaarlijk.

Wij mogen zeer tevreden zijn met de resultaten behaald met onze chemotherapeutische middelen maar kritisch onderzoek, voorzichtigheid en waakzaamheid blijven geboden.

Amsterdam, 26 October 1947

E. SANGSTER

1) *Wiener klin. Woch.*, bl. 88, 1940.